

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicoło d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 35.000

Letna inozemstvo

Lir 50.000

Zračna pošta inozemstvo

Lir 80.000

Poštno čekovni račun: štev. 11234499

Leto XL. - Štev. 31 (2010)

Gorica - četrtek, 4. avgusta 1988 - Trst

Posamezna številka Lir 800

Tista bomba nad Hirošimo Stalinizem se v FLR Jugoslaviji nezadržno širi

Bilo je dne 6. avgusta 1945 ob 8,15, ko sta se na nebu Hirošime pojavila dva ameriška bombnika; letela sta zelo visoko. Sirene niso zatulile, saj je šlo samo za dva bombnika in ne za roje letal, kot so jih bili Japonci vajeni v tistih dneh. Odgovornim v mestu se ni zdelo primerno, da z alarmom zavoljo dveh samih letal ustavljajo vse delo tega živahnega industrijskega mesta. Točno ob 8,15 se je iz enega od dveh letal spustila črna pika, padala je proti zemlji in se v višini nekaj sto metrov od tal razpočila. Mož, ki je z okna svoje vile v okolici Hirošime opazoval to črno piko, opisuje ta trenutek takole: »Zdelo se je, da se je zabližal magnezijev naboj ogromnega fotografskega aparata.«

»MAGNEZIJEV« NABOJ IN NJEGOVE POSLEDICE

Posledice tega ogromnega »magnezijevega« naboja so bile strašne: 71.000 mrtvih v trenutku. Kar ni bilo porušeno, je zaradi vročine začelo goreti; celo mesto je bilo v plamenih in ljudem ni bilo rešitve. Požari so ponehali šele proti 16. uri, »o se je ušla silovita ploha. Toplota bombe je izsušila vodo tudi iz morja in ko se je ozračje nekoliko ohladilo, so se vodni hlapci zgostili v oblake, zato je začelo deževati. Šele tedaj je bilo mogoče prvim reševalcem, da so predrli ognjeni zid in mogli v mesto. Prizor je bil apokaliptičen: grmade zgorelih teles, iz vodnih kanalov, kamor so se zatekli pred požari, so vpili tihoč in tisoči opečenih ljudi, ki jim ni bilo več pomoči. Ponoči je visoka morska plima z oceana preplavila vse.

Tako opisuje ta dan in te dogodke, ko je padla prva atomska bomba, jezuit p. Arrupe, ki je vse to doživel in gledal z okna svojega stanovanja ter bil med prvimi ni so prinesli prvo pomoč prizadeti Hirošimi.

Prvi čas se nihče ni zavedal, kaj se je pravzaprav zgodilo. Tudi japonsko voja-

ško poveljstvo ne. Šele ko so čez kak dan Amerikanci odvrli še drugo slično bombo nad Nagasaki, je poveljstvo uvidelo, da imajo njihovi nasprotniki novo strašno orožje, ki se mu ne moreš ubraniti. Zato je cesar Hirošito na svojo odgovornost zaprosil za premirje. In druge svetovne vojne je bilo konec.

STOPILI SMO V ATOMSKO DOBO

Ko je svetovna javnost slišala o teh dveh strašnih bombah, se nihče ni zavedal, da stopa človeštvo v novo dobo, ki jo imenujemo atomska doba. Človek je odkril novo do tedaj nepoznano energijo, skrito v malem atomu.

Toda atomski bombi se je kmalu pridružila še hujša, vodikova bomba. Ti dve bombi visita sedaj nad človeštvom. In vse kaže, da se za 40 let relativnega miru na svetu moramo zahvaliti tem bombam, ki jih imata v izobilju oba svetovna bloka držav.

Živimo torej v miru iz strahu. Prestali smo hladno vojno v petdesetih letih, prestali vojno na Koreji, v Vietnamu, obljubljala se pomiritev med Irakom in Iranom in tudi v Kambodži. Morda še kje drugje. Če bi oba bloka držav ne bila v posesti atomske in vodikove bombe, ali ne bi tega ali onega premagala skušnjava, da začne tretjo svetovno vojno?

Verjetno bi se bilo to zgodilo za časa Stalina. Tako smo pa je preživel 40 let relativnega miru in prišli do upanja v bolj mirne čase. Sedaj tudi zavoljo »prestrojke« in »glasnosti« sovjetskega voditelja Gorbačova ter njegove politike popuščanja mednarodne napetosti.

Atomska bomba v Hirošimi je zahtevala ogromno nedolžnih žrtv. Toda če se je z njo začela nova doba »atomskega« miru na svetu, ohranimo v častnem spominu vse tiste žrtve. Človeštvo naj pa rado roma k njihovega spomeniku, da se utrjuje v zavesti, kako neprecenljiva vrednota je mir med narodi.

Zakaj beneški Slovenci niso glasovali za SSK

Zadnja številka »Doma« objavlja članek z naslovom »Zakaj naši ljudje niso glasovali za slovensko listo«. Članek v celoti ponatiskujemo.

Slovenski tisk je s presenečenjem komentiral izid zadnjih deželnih volitev v Benečiji, v katerih je Slovenska Skupnost dobila komaj 12 glasov. To daje vtis, kakor da bi se Benečija pozabila svojih slovenskih korenin. Na srečo nismo na tem, ampak nasprotno: danes pri nas spoznanje in priznanje svoje identitete je mnogo bolj občuteno kakor deset ali pet let nazaj.

Zakaj pa naši ljudje niso glasovali za slovensko listo? Vzroki so sledeči:

1) Svoje ustanovne pravice moremo za dobiti samo od centralne vlade. Poslanci raznih strank v pripravi letih volitev so nam dali častno besedo, da bodo predstavili in podprli pri vladi naše zahteve. Res je, da so bili zmerom radodarni samo v obljubah, ampak zdaj imamo vtis, da se ne bodo izneverili.

2) Tri večje stranke (DC, PSI, PCI) so nam predstavile tri osebe, katere v naših dolinah uživajo velik ugled in popularnost. Nesmiselno bi bilo odvrniti glasove od teh treh v korist osebe, bodisi tudi najvrednejše, ampak nepoznane.

3) In ta je tretji vzrok: treba se je dati spoznati, povedati za kaj gre in govoriti z ljudmi. To gotovo ni lahko, posebno ker naš človek vidi Trst in njegovo problematiko drugačno kakor domačo. Dejstvo je, da Trst in Gorica — kakor spodnji Tirol — sta prišla pod Italijo 50 let pozneje. Medtem pa ko Tirolci, z lepa ali s huda, so se složno protistavili italijanski asimilaciji, to se ni pokazalo pri Slovincih. Znano je, da so okoliščine bile popolnoma drugačne, ampak vse skupaj in posebno pomanjkanje složnosti, je bilo nezmožno povzdigniti ugled in dati pogum našim volilcem. Nič čudnega torej če Benečija je volila za kandidate raznih strank,

ampak iz svoje sredine.

Vsekakor se veselimo, da edina slovenska stranka je dobila svojega predstavnika na deželnem svetu v osebi Bojana Brezigarja. Medtem ko mu voščimo veliko uspeha, čutimo dolžnost se zahvaliti za delo, ki ga je tako nevtrudno in požrtvovalno opravil naš prijatelj Drago Stoka. Upamo v boljšo prihodnost!

Iz misli beneškega glasila lahko potegnemo nekaj naukov za našo slovensko stranko.

1. Ljudi vlečejo na volitvah tudi kandidati in ne samo znak. Ti morajo biti volilcem znani, pri volilcih spoštovani. Ob zadnjih deželnih in pokrajinskih volitvah pa smo imeli vtis, da SSK marsikje ni gledala na to, temveč da so kandidate vsilila nekatera tajništva. Saj si sicer ni mogoče razlagati, da so na listah odpadla nekatera utrjena in znana imena. Ni pomembno hvaliti se s številnimi mladimi kandidati, ki med ljudmi niso znani in zato ne »vlečejo«.

2. Volilci pričakujemo, da se bodo izvoljeni zastopniki za nas tudi brigali, prihajali med nas, se zanimali za naše vsakdanje probleme, nas poslušali, saj je politika narejena tudi iz vsakdanjih drobnarij in ne samo iz visokoletečih obiskov in mednarodnih srečanj.

3. Složnost. Pravilno poudarja »Doma« složnost Južnih Tirolcev. Njim bi lahko dodali tudi složnost Francozov v Dolini Aosta, ki so v večini glasovali za svoji dve domači stranki. Mi pa smo se razdelili med vsemogoče italijanske stranke, od DC do radikalcev in zelenih. Tudi težavni narodni trenutek v Sloveniji nas ni zbrljal, da bi na volitvah izpričali, da hočemo biti tudi politični dejavniki in ne samo kulturna in folklorna skupnost.

Ne zamerimo Benečanom, ko sami niso nič boljši.

Prve obsodbe, ki jih je skonstruirala srbohrvaška vojska nad Slovenci, so izrečene. Obsojeni so štirje Slovenci. Zastanik Ivan Borštnar na 4 leta, Janez Janša in Franci Zavrl na leto in pol, David Tasić pa na 5 mesecev. Hkrati z obsodbo so bili zavoljo močnega pritiska slovenske javnosti, ki je vse dni sojenja bučno in slikovito protestirala pred vojaškim sodiščem, vsi izpuščeni na prostost, dokler ne bo sodba pravomočna. Franci Zavrl, ki se je edini branil s prostosti, je razglasil sodbu bojkotiral.

Hudi dnevi pa se sedaj šele začnajo. Janez Janša je takoj, ko je prišel s sodišča, izjavil, da so z obsodbo padli vsi upi o pravni državi. Naslednji dan pa je na častniškari konferenci pogumno izrekel še eno spoznanje, namreč, da od pritožbe na višjo instanco ne pričakuje nič drugega kot le še ostrejšo kazen. Višje sodišče je namreč v Beogradu, ki je v zadnjem času poleg jugoslovanske postal še prestolnica neostalinističnih kuhinj.

ZASTOPNIKI NEOSTALINIZMA

Ključni osebi neostalinizma, ki je začel pustošiti po doržavi, sta šef srbskih komunistov Milošević in novo izvoljeni šef jugoslovanskih komunistov Stipe Suvar. Poleg ostalih, ki sodelujejo v tem evforičnem tropu, je tudi slovenski predstavnik v jugoslovanskem predsedstvu Stane Dolanc, ki v zadnjem času deluje izrazito proti slovenskemu narodu. Na seji slovenske mladine 28. julija so zato zahtevali njegov odstop; poleg njega pa še šefa slovenske policije Tomaža Ertla in predsednika slovenske skupščine Mirana Potrča.

Vsi trije so v zadnjih mesecih močno sodelovali v gonji proti Sloveniji. Za svoje sodelovanje z nesposobnimi, ki na vsak način hočejo obdržati obstoječo oblast, je bolje, da takoj sami odstopijo, kot pa da bodo čakali na sramotno detronizacijo s pomočjo razbesnele javnosti.

Ob teh naštetih »protislovincih« je potrebno omeniti vsaj še Dušana Sinigoja, predsednika slovenskega izvršnega sveta, ki je na sramoten način izsilil od delegatov, da so potrdili slovenski delež pri po- višanju zveznega proračuna. Delegati najprej niso hoteli glasovati za povečanje, tako da je moral Sinigoj odločanje o tem prestaviti za en teden. V tem času so delegate na različne politične načine mehčali, tako da so slednjič povečanje zveznega proračuna gladko sprejeli. Znatel del tega denarja bo šel za vojsko, ki ji je prav v prihodnje odmerjen večji delež, kot pa je bil do sedaj. Povečanje deleža za vojsko so seveda izsilili neostalinisti v Beogradu.

SRBSKI POHOD NA LJUBLJANO?

Ko so pol meseca nazaj naredili nahujskani srbski nacionalisti pohod na Novi Sad, kjer so zahtevali odstop vojvodinskega vodstva, ki je Miloševiću trn v peti, so se slišale tudi napovedi, da bodo po »zmagi« v Novem Sadu prišli tudi v Ljubljano.

Taki pohodi so skozi zgodovino precej poznani. Najprej lačne in brezposelne manipulirajo z nacionalističnimi parolami, tako da začnejo verjeti prav tistemu, ki jim ni sposoben dati kruha, mu nato vzklikajo ter prisegajo, nato pa jih s pomočjo agentov oz. vodij pelješ, kamor hočeš ter počneš z njimi kar rabiš.

V Ljubljani se o tem napovedanem pohodu srbskih nacionalistov že šušlja. Zaenkrat prevladuje mnenje, naj bi to nahujskano srbsko čredo, če bo prišla, sprejeli s popolnim bojkotom. Ulice naj bi se izpraznile, tako da bi se bolj videlo njihovo bedno početje. To je zaenkrat le ena, bolj mirna varianta bližnjega srečanja najbolj ogabne vrste.

SLOVENSKI VOJAKI V JLA

Izrečene obsodbe »tolpi štirih« v Ljubljani nikakor niso prve tovrstne sodbje. Že sredi junija so v Sarajevu obsodili

slovenskega vojaka Toma Bogataja na eno leto zapora po zloglasnem anahronističnem 133. členu kazenskega zakonika. Po tem zloglasnem členu se v Jugoslaviji sodi mišljenjskim in verbalnim deliktom.

Tomo Bogataj je bil žrtev najbolj podlega stalinističnega konstrukt, ki je za dobo, v kateri živimo, prav neverjeten. V kasarni »Kozara« v Banja Luki so že vsaj od leta 1986 oficirji organizirali med slovenskimi vojaki pravi pekleni način uničevanja mladih fantov, ki je potekal kratko povedano tako:

Določenega vojaka-Slovence je drugi vojak Slovenec povabil v določen prostor ter tam navezal z njim komunikacijo. Drugi je bil provokator in je postavljaj prvemu med dolgotrajnimi pogovori tudi zelo provokativna vprašanja oz. insinuaije. Skozi na videz sproščene pogovore, ki so bili seveda snemani, se je povedalo marsikaj.

Ko je napačil pravi trenutek, so iz snemanega materiala zrezali tekst, ki je provociranega močno bremenil. Ker mu je grozila obsodba, je po navadi pristal na sodelovanje ter podobno komunikacijo navezal ter izvedel z naslednjim izbranim Slovincem.

Zadnji je bil letošnjo pomlad provocirani Tomo Bogataj. V položaju, ko je vojska potrebovala pogrom nad Slovenci, so srhljivo verigo v Banja Luki pretrgali ter zadnjega provociranega postavili pred sodišče in mu na osnovi fantastičnih izjav, ki bi naj jih izrekel, sodili. Bogatajev primer je seveda rabil določenim časopisom, da so lahko napadali Slovence. Sarajevsko »Oslobođenje« in »Večernje novine« sta svoje tekste o Bogatajevem sojenju naslovlila: »Mladinini učinek mržnje« in »Naučen, da mrzi«.

ZRTVE IN ŽRTVE

Ti postopki, s katerimi hočejo na »jugu« očrtniti Slovence, so tako vedno hujši in v zadnjem času nekateri že prav fantastični. Tudi slovenske politike (npr. Smoleta) so začeli v Beogradu že kar vidno, pred televizijskimi kamerami ignorirati ter se iz njih posmehovati.

Če je slovenska politika hotela v tem nezadržnem pohodu neostalinizma obstati, je morala začeti žrtvovati poleg velikih podarjenih finančnih sredstev, ki so že kar nekaj normalnega, sedaj še ljudi in časopisje. Revija »Mladina« je bila tako žrtvovana kot najbolj kritični časopis. Obsojeni so njen odgovorni urednik Franci Zavrl, urednik David Tasić ter njen komentator Janez Janša.

Zlato tele žrtvovanja je nedvomno Janez Janša, ki je postajal kot pronicljivi Mla-

dinin komentator ter eden od kandidatov za predsednika slovenske mladinske organizacije z odličnim reformnim programom, eden najbolj perspektivnih slovenskih mladih politikov. Aretiran je bil v trenutku, ko so Slovenci že začutili, kako kvaliteta je jasnost in reformnost njegovih pogledov.

Žrtvovanje Janše, Borštnerja, Tasića in Zavrla je žalostno dokazovanje lojalnosti slovenske politike beograjski politični čaršiji.

SOJENJA — OBRACUN S SLOVENCMI

Z aretacijami ter sojenjem se je pokazala tudi mentaliteta vojske in njena moč. Prav tako je prišla sedaj jasno do izraza sama narava vojske. Sedanji razpleti jasno kažejo, da je njena prvenstvena naloga, obramba sistema ter politične garniture na oblasti. Vojska je pri sojenju ljubljanski četverici z lahkoto samovoljno uporabljala vse pravne norme v najbolj rigoroznih oblikah. Če je že predmet obtožbe čisti konstrukt, so pač morali ta konstrukt ustvariti predvsem s tistimi člani kazenskega zakonika, ki so bolj splošno obarvani in so zato raztegljivi.

Sojenje je bilo torej pritisk oz. obračun s Slovenci. Mnogi komentirajo, da je proces ljubljanski četverici bil potreben tudi zato, da se bo lažje razlomilo slovenske zahteve pri bližajočih ustavnih spremembah.

S sojenjem sredi Ljubljane v neslovenskem jeziku je bila grobo kršena ustava Slovenije oz. slovenska suverenost. Javnosti, ki je močno protestirala, se je morala ukloniti tudi slovenska politika. Tako so poleg ostrih protestov slovenskih pisateljev ter mnogih drugih združenj tudi politiki morali izraziti svoje proteste. Jezik kot simbol je seveda pomemben, vendar je še pomembnejša usoda konkretnih ljudi, ki jih je slovenska politika žrtvovala za svoje stolčke.

Aretacija in sojenje sta močno mobilizirali slovensko kritično javnost. Vojska je postala osovražen sloj. Množičnim protestom v domovini so se pridružili tudi ostri protesti iz zamejstva. (Premalo, op. ured.). Demokratična javnost kot temelj modernih družb se tako postavlja na nogo. Upajmo, da bo vedno odločnejše.

Sojenje v Ljubljani nikakor še ni končano. Obsojeni so trenutno sicer na svobodi, kjer čakajo vročitev obsodb, na katere se bodo potem v roku 15 dni pritožili. Boj za njihovo svobodo ter seveda s tem za svobodo celotnega slovenskega naroda bo še zelo huda, kajti stalinisti ne bodo popustili.

Kocelj

Posredoval V. Slemensky

Tudi kristjani žrtve izraelskega terorja

Vajeni smo slišati in brati o spopadih med Palestinci in izraelskimi vojaki. Pretekli dni se je pa zgodilo, da so postali žrtve izraelskega terorizma tudi katoličani v Jeruzalemu. Ob neki demonstraciji blizu Jeruzalema je postal nedolžna žrtev katoliški študent Nidal Rabbadi. Palestinski demonstranti so s kamni obmetavali izraelske avtomobile. Prišlo je tudi do streljanja. Študent Nidal, ki se je slučajno s kolesom peljal tam mimo, je obelžal mrtev.

Ob njegovem pogrebu so katoliški Arabci protestirali zoper izraelski oboroženi nastop, katerega žrtev je postal mladi arabski katoličan. Pri tem je bil ranjen tudi izraelski vojak; nanj je padel težak kamen s strehe.

Kot represalijo zavoljo tega ranjenca so »obmejni čuvaji« (izraelski vojaki) naslednji dan vdrl v katoliški del Jeruzalema, preiskali hiše, pretepali prebivalce, razbijali opremo, kradli, kar jim je prav prišlo. Stvari, ki jih mi poznamo iz časov čistk nemških esesovcev. Človek bi menil, da so si Izraelci izbrali prav esesovce kot

model za zatiranje arabskega upora.

Arabskih katoličanov je v izraelski državi okrog 90 tisoč. Živijo največ v Jeruzalemu, Nazaretu in Betlehemu; njihov cerkveni poglavar je latinski patriarh Michael Sabbah, ker so kristjani latinskega obreda. Patriarh je obiskal prizadete kristjane v Jeruzalemu ter jim obljubil pomoč, saj gre povečini za uboge ljudi, ki so jim vojaki uničili in razbili hišno opremo. Značilno je, da so ti »obmejni čuvaji« bili po narodnosti Druzi. Ded Druzi in kristjani pa vlada že stoletno sovraštvo.

Povemo lahko tudi to, da Izraelci sami ne gledajo s prijaznim očesom na arabske katoličane in sploh kristjane. Želja izraelskih oblasti je, da bi se ti kristjani izselili. Zato jim nagajajo, kjer morejo. Hočejo pač imeti ne samo svojo državo Izrael, marveč tudi to, da mora biti ta država po krvi in veri židovska. Tudi v tem oziru Izrael posnema Hitlerja, ki je hotel imeti čistokrvno germansko raso. Res, preveč je sličnosti med sedanjim Izraelom in nacistično Nemčijo.

Beneški Capricci na goriškem gradu

Ze nekaj let zapovrstjo goriški grad oživi v poletnih dneh in večerih z najrazličnejšimi prireditvami od glasbenih, gledaliških, filmskih pa tja do umetniških. Prav te zadnje so v nekaj letih uvrstile Gorico med pomembne pobudnike umetniških razstav ne samo v naši deželi, ampak tudi v širšem okviru.

Letošnja razstava, četrta po vrsti, z naslovom Capricci veneziani del Settecento prekaša vse dosežanje. Prav zaradi širine konceptualne raznose, spremnih študij, novih odkritij, razčiščenja nekaterih spornih točk in trezne utemeljitve nekaterih domnev ima razstava vse možnosti za mednarodni odmev in pravico do pomembnega mesta v razvoju umetnostne zgodovine.

Grajski prostori so letos še posebno smotno urejeni za predstavitev umetniških del. V štirih dvoranah visjio oljne slike, v eni pa grafični listi. Izbor del je izredno premišljen, saj zasledimo iz vrst capriccirov posameznih avtorjev nekatera ključna dela, ki pomagajo pri razumevanju te slikarske tematike. Avtorji razstavljenih oljnih del so Luca Carlevarij, Michele Marieschi, Canaletto, Marco in Sebastiano Ricci, Bernardo Bellotto, Giandomenico Tiepolo, Francesco Fontebasso, Gianfrancesco Costa, Giambattista Piranesi in Pietro Gaspari.

Zdi se, da so tematske razstave, ki jih lahko uvrščamo med specializirane predstavitve umetniških del, postale za goriško poletno ponudbo že pravilo. Letos so se prireditelji (goriška občina) in glavni pobudnik Dario Succi odločili za zanimivo zvrst v slikarstvu, beneški capriccio 18. stoletja. Že v 16. stol. so z imenom capriccio začeli označevati dela z nenavadno, bizarno vsebino. Prav zaradi te posebnosti si je v 17. stol. capriccio hitro utrl pot v grafično umetnost, ki se mu je zaradi tehnične izvedbe še posebno prilagala. V 18. stol. pa capriccio izgubi nekaj svoje začetne neposrednosti in grotesknosti in postane prefinjena, premišljena fantastična kompozicija, v kateri se prepletajo resnični in izmišljeni elementi. Slikarji so večkrat prav v capricciu preizkusili svojo domišljijo in slikarsko virtuoznost. Poleg okusa in želja vplivnih naročnikov prav gotovo utemeljuje ta razmah capriccirov tudi splošni značaj Sere-nissime in duhovno ozračje beneškega 18. stoletja.

Benetke so že od svojega nastanka imele privilegirano mesto. Posebno s hitrim gospodarskim vzponom in razmahom trgovine z Vzhodom so imele čudovito priložnost spoznavati orientalske kulture, razkošne in polne fantazije. Eksotični predmeti, ki so prihajali na laguno, so nedvomno vplivali na okus in domišljijo Benetčanov. To se je odražalo tudi v umetnosti, ki je vsekoli ubirala svojsko pot in bila bolj odprta do novosti in nena-vadnosti.

V Benetkah 18. stol. pa zasledimo tudi spreminjeno duhovno ozračje. Gospodarski temelji, ki so nekoč zagotavljali trdnost in »večnost« Benetk, so se nezadržno rahljali in s tem rojevali dvome v obstoj red; dotedanja resničnost se je začela rušiti, postajala je drugačna: spreminjala se je v sanje, sanje pa v resničnost. Slikarji so v svojih capriccih lahko izražali to negotovost, svoja globlja občutja ob doživljanju zunanjih sprememb, vse to z večjo ali manjšo mero resnobnosti, s tako ali drugačno življenjsko filozofijo.

Priljubljeni motivi beneških capriccirov postanejo krajina, posejana z razvalinami (ki, seveda, nimajo nobene dokumentarne vloge) ali kompozicije iz impozantnih arhitekturnih, ki so včasih točno določljivi arhitektonski objekti, včasih pa plod slikarjeve domišljije in postavljeni v resnični ali izmišljeni prostor. Razvaline prevzamejo vlogo poetičnega elementa v krajini, ki je tako prepesnjena iz resničnosti v neko »realno« fantastičnost. Kljub sestavljanju je umetnikom uspelo ustvariti podobe, ki nimajo na sebi nič prisiljenega ali nesoglasnega: enotnost v kompoziciji ustvarja videz resničnosti. To poudarjajo tudi figure, ki niso sad mitologije, pač pa preprosti ljudje iz vsakdanjosti, spojeni z okoljem, v katero so postavljeni.

Vsi slavni beneški mojstri 18. stol., znani predvsem po realnih vedutah svoje ožje domovine, so se poskusili v capricciu in dosegli enkratne učinke. Razstavljena dela nam odlično prikažejo različnost posameznih avtorjev, njihov posluš za podajanje narave, razvalin, arhitekture: ta je natančnejši v risbi, drugi sledi svetlob-

nim, učinkom, tretji je melanholično, skoraj impresionistično zabrisuje konture... opazovalec vsakdanjosti, spet drugi skoraj impresionistično zabrisuje konture...

Pri vsem tem pa igra nenadomestljivo vlogo svetloba, ki s svojo silovitostjo predmete ostro izrisuje iz ozadja, ali jih skozi meglice rahlo razkrajja, ali jih v večernem mraku ovija z melanholično tenčico itd. Tako so tudi beneški slikarji 18. stoletja ostali zvesti slikovitosti in s tem eni od temeljnih lastnosti slavne tradicije beneške umetnosti.

Razstavo spremlja naravnost monumentalen katalog (557 strani!) s študijami Andreja Corboza, Annalie Delneri, Fainerja Michaela Masona, Isabelle Reale, Lionella Puppi, Giandomenica Romanellija in Daria Succija. Razstava bo odprta do septembra letos, ob delavniških od 9.30 do 13. in od 15. do 20. ure, ob nedeljah in praznikih pa od 9.30 do 20. ure.

V-č

Poslovni ljudje pravijo: čas je denar. To je premalo. Če imamo pred očmi božje posle, potem vemo: čas je neprecenljiva dragocenost. (José Escrivá de Balaguer)

OKNO V DANAŠNJI SVET

Cerkev, pomagaj nam!

V Italiji je v preteklem tednu zbudil dokaj polemike televizijski »odrezek« o aidsu. Gre za kratek reklamni in poučni prikaz moderne bolezni »aids«. Naročilo in plačalo ga je ministrstvo za zdravstvo. Namen je bil dober: ljudi poučiti in opozoriti na to moderno kugo, ki se tudi v Italiji vedno bolj širi.

Vendar se nekaterim ta pobuda ni zdelala primerna, češ da ni dovolj ljudi pouče-

vati, saj vedo še predobro, kaj je ta bolezen. Tudi ni umestno delati javne reklame za protipočetna sredstva, češ da so obramba zoper aids. Ljudi je treba vzgajati v zakonski zvestobi, saj v zakonu ni nevarnosti za aids. Mlade pa usmerjati k vrednotenju poštenja, ki edino z gotovostjo varuje pred to hudo boleznijo.

Vse to brez dvoma drži, toda danes ljudje manj dajo na moralno pošteno življenje in je zato vedno več te hude bolezni. Zdravstvene oblasti so zaradi tega zaskrbljene. Ne vidijo prave pomoči. Zato se je odbor za zdravstvo v Milanu Piervito Antoniazzi obrnil na kardinala Martinija z naslednjim apelom: »Gospod kardinal, prosim, pomagajte vi! Glede aidsa občina problemu ni več kos. Preveč je obolenih v bolnišnicah, ki morejo nuditi le zdravstveno pomoč. Kar danes potrebujemo, je predvsem resnična pozornost človeku, kar lahko nudijo samo verni katoliki.«

Ta laični odbornik, izvoljen na Listi zelenih, prosi pomoči kardinala tako glede primernih prostorov za zdravljenje teh bolnikov kot glede prostovoljcev, ki naj prisrsko pri pomoči zdravstvenemu osebju. Pacienti, okuženi s to boleznijo, se znajdejo v tako žalostnem stanju, da ni lahko dobiti zdravstvenega oseba tudi iz strahu pred okuženjem. Potrebno je junaštvo krščanske ljubezni, ki ga zmorejo zlasti redovniki in redovnice, saj milanski odbornik gotovo misli nanje.

Obisk

Te dni je obiskala Argentino posebna komisija parlamentarcev iz Italije. Med njimi je bil tudi Slovenec iz Trsta Stojan Spetič, ki zastopa kot senator Komunistično stranko Italije. Poleg svojega uradnega dela je imel željo obiskati vse Slovence v Buenos Airesu. Tako je bil med primorskimi rojaki v društvu Triglav ter med beneškimi Slovenci.

V torek, 5. julija zvečer pa je obiskal tudi povojne politične emigrante. Predsednik osrednjega društva Zedinjena Slovenija Lojze Rezelj mu je razkazal Slovensko hišo in cerkev Marije Pomagaj, nato pa so se senator Spetič, Lojze Rezelj in glavni urednik Svobodne Slovenije Tine Debeljak ml. zadržali še nekaj časa v prijaznem pogovoru o slovenskih problemih. Žal je gosta njegovo delo prezagodaj odtegnilo zanimivemu pogovoru.

(Svobodna Slovenija, 14.7.1988)

Tožba proti Dolancu

Vojislav Sešelj, Srb iz Bosne in dalj časa zaprt, ker je bil obtožen protidržavne (beri protikršćanske) dejavnosti, je vložil pri zveznem javnem tožniku tožbo proti Slovencu Stanetu Dolancu, ki je trenutno podpredsednik predsedstva SFRJ Jugoslavije. Točke obtožbe: št. 5. Slovenski gospodarstveniki pripovedujejo, da se je Dolanc nezakonito obogatel z naložbo kapitala v privatno tovarno v inozemstvu. V tej zvezi je nepostavno vplival na firme SFRJ, da poslujejo s to tovarno na način, ki ni v skladu z interesi SFRJ. 6) Osebo je interveniral, da SFRJ ostane ob strani v zadevi Kurta Waldheima. Preiskava Waldheimove aktivnosti bi mogla razkriti Dolancovo vojno obdobje, posebno njegovo aktivnost v Hitlerjevi mladini.

Mašniki in redovniki v Cerkvi

(Iz govora Janeza Pavla II. v Krki)

Naloga »poučevati« in »opominjati« je v božjem ljudstvu na poseben način poverjena od Boga postavljenim pastirjem, škofom in mašnikom. Oni so poklicani poslanci, prek katerih Kristus danes vabi ljudi, da pridejo k njemu. Poslani so k vam, da bi njegova beseda v vsem svojem obilju prebivala pri vas. Zato božje ljudstvo potrebuje pastirjev vsak čas, tudi danes.

BESEDA MAŠNIKOM

Danes smo posebno veseli, da so med nami novomašniki iz graške in krške škofije. Dragi mladi bratje, čestitam vam k milosti, da ste bili poklicani, in priporočamo vas in vaše bodoče mašniško delovanje priprošnji božje Matere. Bodite vedno tisti, ki slišijo, poslušajo in so poslušni božji besedi, kakor je bila Marija; potem boste lahko tudi vi prepričani in prepričljivi poslanci Jezusa Kristusa v svojih bodočih župnijah.

BESEDA REDOVNIKOM

Vsem redovnikom in duhovnikom izre-kam svojo iskreno hvalečnost in jim da-jem pogum. Mnoge izmed vas, dragi so-bratje, tarejo velike težave. Toda Kristu-sovi učenci so bili že od nekdaj pozvani k obliki življenja, ki se zdi naravnemu človeškemu razumu pretežka in nespre-jemljiva. A Jezus je kljub temu rekel: »Moj jarem je sladak in moje breme je lahko« (Mt 11, 30). Te Kristusove besede smo pravkar slišali pri praznovanju Evha-ristije. Samo kdor sprejme to besedo, kot jo je sprejela Marija, bo dojel njegovo resnico, našel pa bo tudi potrdilo v svo-jem lastnem duhovniškem življenju.

LIK SV. EME

Dragi bratje in sestre! S svojim roma-njem se danes v tem kraju spominjamo posebno sv. Eme. Njegov velja pohvala iz

Voščim jubilentom, zlasti onim, ki so pred 50 leti tukaj v krški cerkvi prejeli svoje posvečenje. Zahvaljujem se vam in vsem priletnim mašnikom v Avstriji za zvestobo poklicu in tako dolgih in razgibanih letih. Gotovo vam ni bilo prihranjenno izkusiti, da kdor sledi Kristusu, mora z njim nositi tudi križ, kakor je Gospod to sam napovedal (prim. Lk 9, 23-24). Prav tako pa ste bili deležni velikonočnega veselja, ki nam ga podarja naša mašniška bližina vstalemu Gospodu.

Cerkev v Avstriji je bogato obdarovana z moškimi in ženskami, ki so pripravljene, da se v življenju in delu župnije aktivno udeležujejo. Ima tudi dragoceno službo stalnih diakonov. Kar pa Cerkev, odkar jo je Gospod ustanovil, vedno in vsepovsod zlasti potrebuje, so možje, ki svoje življenje popolnoma in brez pridržka posvetijo Kristusu in njegovemu zveličavnemu delu. O njih pravi drugi vatikanski koncil takole: »S posvečenjem in od škofa prejetim poslanstvom so mašniki postavljeni za služabnike Kristusu, učitelju, mašniku in kralju. Sodelujejo v njegovi službi, po kateri se Cerkev tukaj na zemlji neprestano izgrajuje v božje ljudstvo, v telo Kristusovo in v tempelj Sv. Duha.«

Služba mašnika, ki mu je izročena z zakramentom mašniškega posvečenja, spada k bistvu Cerkve. Njej se ni moč odreči in je ni moč nadomestiti z drugimi službami. Na poseben način podoben večnemu velikemu duhovniku deluje mašnik in njegovi osebji. Kadar obhajamo sv. Evharistijo, stoji mašnik namesto Kristusa pred oltarjem, on, kakor pravi sv. Tomaž, zastopa Kristusa. Pri delitvi zakramenta pokore govori mašnik v Kristusovem imenu besedo odpuščenja grehov. »Kdor vas posluša, posluša mene« (Lk 10, 16), pravi Jezus o njihovem oznanjevanju vere.

BESEDA LAIKOM

Pomanjkanje duhovnikov, od katerega je prizadeta tudi Cerkev v Avstriji in v sosednjih pokrajinah, je velik apel na vse kristjane. Naj spoznajo svojo soodgovornost za Cerkev in za življenje v svojih župnijah in naj jo priznajo. S svojim pozivom, naj prosimo Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev, je Jezus jasno izrazil, da je poklic v pastirsko službo dar božji, za katerega je treba moliti. Duhovni poklici rastejo iz molitve in iz žrtev, ki jih v Cerkvi prinašamo, da bi poklice vzbudili in razvili. To se tiče vsakega vernika in se od vsakega zahteva — tudi od mašnika, ki z veselo in polno živetim duhovništvom lahko postane naj-

svetopisemske Knjige pregovorov: »Kdo najde močno ženo? Ona prekaša po svoji vrednosti vse bisere. Usmili se revnih in jim pomagaj« (Knjiga pregovorov 31, 10-20).

Sv. Ema je doživela blagoslov zakona in družine. Nasilna smrt ožjih sorodnikov je bila zanjo težka preizkušnja. Vendar pa njeno trpljenje ni rodilo ne obupa ne sovraštva. Krščanska vera je spremenila njeno trpljenje v sočutje in pripravljenost pomagati revnim. Ema je dala zgraditi cerkve in samostane, a tudi domove za revne ljudi.

Kadar se s hvalečnostjo spominjamo take žene, s tem povezujemo tudi spomin na našete stvari, ki so jih žene dale Cerkvi v preteklosti in jih dajejo tudi danes. V mislih imamo to, kar so žene prispevale k oznanjevanju vere, zlasti pa k posredovanju vere naslednjim generacijam. V mislih imamo tudi prispevek žena v službi človeku kakor tudi njihov prispevek k celotni življenjski kulturi.

Prisrčno pozdravljam tukaj navzoča redovnice in vse redovnice Avstrije. Drage sestre, to, da ste velikodušno sprejele redovniški poklic in ga živite, je velik božji dar za vso človeško družbo. Zahvaljujem se vam za vaše pričevanje vere in za vašo službo.

Sklep Marijinega leta v slovenskih škofijah

Koper: Sklep Marijinega leta združen z romanjem bo na Sv. gori v nedeljo 14. avgusta ob 16. uri, kjer bo tudi poseben nastop primorskih cerkvenih zborov.

V koprski stolnici bo sklep na praznik Marijinega vnebovzeta 15. avgusta ob 19. uri. Na obeh krajih bo škof Piriš skupaj z verniki opravil posvetitev Materi božji.

Po župnijah bo sklep Marijinega leta v nedeljo 14. ali v ponedeljek 15. avgusta.

Ljubljana: Slovesni zaključek Marijinega leta bo v nedeljo 14. avgusta ob 16. uri. Slovesnost in posvetitev nadškofije Mariji bo vodil nadškof Šuštar.

Po župnijah pa se priporoča, naj bo sklep na praznik Marijinega vnebovzeta pri popoldanski ali večerni maši. Povsod naj bo posvetitev brezmadežnemu Marij-nemu srcu in zahvalna pesem.

Maribor: Sklep Marijinega leta bo slavila škofija na Ptujski gori v nedeljo 14. avgusta ob 15. uri. Somaševanje pred cerkvi-jo na prostem bo vodil škof Kramberger.

Po župnijah bo sklep v ponedeljek 15. avgusta na praznik Marijinega vnebovzeta. Ob koncu maše zahvalna pesem.

Goriška škofija bo zaključila Marijino leto v Ogledcu v nedeljo 25. septembra.

Fotografski natečaj

Uredniški odbor »Mladike« razpisuje natečaj za črno bele fotografije za naslovno stran revije. Namen natečaja je odkrivati nove talente. Tematika ni obvezna, vendar naj ustreza značaju revije (narava, okolje, letni časi, etnografija, naši spomeniki, naši prazniki).

Nagradni sklad predvideva: — 100.000 lir nagrade za prvo mesto, — 50.000 lir nagrade za drugo mesto in več odkupnih nagrad po 30.000 lir.

Velikost izdelka naj odgovarja prostoru, ki je zdaj odmerjen sliki na naslovnih strani »Mladike« (21x22 cm pokončno).

Izdelke (največ tri za vsakega udeleženca) naj prijavitelci pošljejo na naslov: Mladika, »Fotografski natečaj 1988«, ul. Donizetti, 3 - 34133 Trst-Trieste, do 30. novembra 1988.

Rezultate bo do 15. decembra 1988 raz-glasila ocenjevalna komisija, ki jo sestav-ljajo Marjan Jevnikar, Marjan Slokar, Edi Žerjal in Sergij Pahor.

Kardinal Josif Slipij - Kristusov spoznavalec

Prvi kristjani so poznali mučence in spoznavale. Mučenci so bili tisti, ki so za Kristusa trpeli in prelili kri. Tisti, ki so zanj samo trpeli po zaporih in v izgnanstvu, so bili »spoznavalci« (confessores).

Tudi danes je podobno. Nekateri so umrli kot mučenci in za vero prelili kri, drugi so za vero in Kristusa trpeli, umrli pa naravno smrti.

Med te slednje prištevamo ukrajinskega metropolita in kardinala Josifa Slipija. Za življenja in po smrti je bil junaški škof premalo cenjen, ker se njegova cerkvena politika ni strinjala z vatikansko diplomacijo, kot se npr. z njo ni strinjal kardinal Mindszenty. Prišel pa je čas, da o tem Kristusovem spoznavalcu kaj več povemo, posebno letos, ko obhajamo tisočletnico krsta sv. Vladimira in njegove države.

NJEGOVO ŽIVLJENJE

Josif Slipij se je rodil 17. febr. 1892 v zahodni Ukrajini, ki se je takrat v av-

liacija z glavnim mestom Lvovom je bila prisojena poljski republiki. Leta 1922 se je mladi doktor vrnil domov in postal profesor v domačem bogoslovju; ustanovil je revijo Bohoslovja. Postal je rektor bogoslovja in leta 1929 tudi rektor Teološke akademije v Lvovu. Na tem mestu je ostal do 1944.

V Galiciji ali zahodni Ukrajini so živeli in živijo uniati, to je tisti nekdanji pravoslavni kristjani, ki so se leta 1596 združili z rimsko Cerkvijo. Toda med Poljaki in uniati niso nikoli vladali najbolj prijateljski odnosi, tudi med obema vojnoma ne, kajti Poljaki so želeli, da se uniati popolnijo. Zato so bila trenja med enimi in drugimi.

Nisem se mogel poglobiti v te njihove odnose. Toda ko sem v Rimu pripravljati tezo, sem se ukvarjal tudi z ukrajinskimi revijami iz Poljske. V knjižnici Vzhodnega inštituta so jih imeli lepo vezane. Toda ko je človek po njih listal, je pogosto naletel na prazne strani. Namesto besedila je bilo natiskano: Zaplenjen članek. Med

ler sta se namreč zmenila, da si bosta razdelila poljsko državo kot potico, en kos meni, en kos tebi. Stalinu je pripadla zahodna Ukrajina ali Galicija. Uniati si niso delali utvar, zavedali so se, da jih pod sovjeti čakajo hude ure. Metropolit Šeptickij je že v septembru 1939 ustanovil tri nove škofije in predlagal štiri nove škofe, med njimi Josipa Slipija. Niso se motili. Sovjeti so kaj kmalu začeli z deportacijami domačega prebivalstva. V dveh letih so izselili okoli pol milijona ljudi.

Prijateljstvo med Hitlerjem in Stalinom, sklenjeno v drugi polovici avgusta 1939, je trajalo le dobro poldrugo leto, toliko, da so Hitlerjeve divizije porazile Francijo in se nemočne ustavile ob Rokavskem prelivu. Takrat je Hitler menil, da je prišel trenutek, ko lahko obračuna s svojim »prijateljem« Stalinom in Sovjetsko zvezo. Konec junija 1941 so njegove armade vdrle prek demarkacijske črte v Ukrajino in v baltiške države. Kmalu so bile v Lvovu.

Začela se je nacistična okupacija, ki je trajala do julija 1944, ko so se Sovjeti vrnili v Lvov po zmagovitih protiofenzivah. Nacisti niso preganili ne starega metropolita Šeptickija ne njegovega pomočnika Slipija, kot se je zgodilo številnim poljskim škofom.

Sovjeti so se vrnili z namenom, da ostanejo. Res so ostali v Ukrajini do danes v zaporih.

Dne 1. novembra 1944 je Šepticki umrl; novi metropolit je postal Josyf Slipij. Vendar le za malo časa. Ze 11. aprila 1945 so ga Sovjeti aretirali skupaj z nekaterimi drugimi škofi ter duhovniki. Imeli so svoje skrivne namene: odstraniti pastirje, da bi čreda bolj volno prešla v pravoslavje. Leta 1946 je moskovski patriarh Aleksej s posebnim pastirskim pismom pozval vse katoliške uniati, naj se vrnejo v pravoslavje, češ da so jih njih pastirji zapustili. Komunisti so metropolita Slipija prepekljali iz Lvova v Kijev, mu obljubili kijeviski patriarhat, če prestopi v pravoslavje. Zasliševanja in zastraševanja so trajala dva meseca, a Slipij se ni vdal, kot se niso vдали drugi škofje. Zato prva obsodba: osem let prisilnega dela. Premeščali so ga iz taborišča v taborišče preko cele Rusije in Sibirije: Viatka, Pečora, Kamčatka, Vorkuta idr. V tem času so komunisti skušali uničiti uniatsko Cerkve; zaplenili so vse cerkve, ukinili vse škofije, samostane, zavode, duhovnike deloma zaprli, deloma preganili, le malo jih je ostalo doma.

V teh letih se je papež Pij XII. dvakrat oglašil. Leta 1945 je v posebni encikliki obtožil patriarha Alekseja, da je so-kriv usode uniatske Cerkve in njenih škofov; drugič leta 1952. Toda svet je v tistem času »hladne« vojne imel drugačne skrbi, da bi mislil na zaprte škofe. Leta 1957 je Slipij papež Pij XII. čestital k njegovi 40-letnici mašništva. Kasneje je Slipij svoje zapore takole opisal: »Trpel sem, ko so me aretirali ponoči, zasliševali ponoči brez konca, me moralno in fizično mučili, poniževali, trpel sem lakoto. Pred zahrbtnimi sodniki sem stal kot neboljšen zapornik, telesno in psihično izčrpan: pričeval sem za Cerkve, ki je prav tako molčala in umirala. Kot zapornik zavoljo Kristusa sem ves čas svojega križnega pota črpal moč iz zavesti, da cela moja čreda, škofje, duhovniki, ljudstvo stoje z menoj. Nisem bil saml!«

(Konec prihodnjic)

Katedrala sv. Jurija v Lvovu

strijskem cesarstvu imenovala Galicija. Njegova družina je bila globoko verna in je to vero posredovala tudi otrokom. Ker je Josif kazal nagnjenje za študij, so ga vpisali v gimnazijo. Z 19 leti je maturiral. Stopil je v bogoslovje in začel študirati na univerzi v Lvovu (Ukrajinci mu pravijo Lviv). Njegov škof je bil Andrej Šeptickij, ki je prav tako značilna osebnost uniatske Cerkve. Ta ga je poslal nadaljevat študije v Innsbruck. Tam je bil na jezuitski univerzi skupaj s pok. msgr. M. Brumatom in msgr. G. Velcijem.

Septembra 1914 so ruske carske čete zasledile Lvov in kmalu zaprle škofa Šeptickija, ki je svoje ljudstvo vzpodbujal k zvestobi rimski Cerkvi. V zaporu je ostal do oktovske revolucije 1917. Slipij je leta 1917 bil posvečen v mašnika in leta 1918 dosegel na innsbruški univerzi doktorat. Da bi se izpopolnil v bogoslovjih in filozofskih naukih, je odšel še v Rim do leta 1922.

Prve svetovne vojne je bilo konec. Ga-

novicami so bila tudi poročila o zaprtih uniatskih duhovnikih.

POSVEČEN ZA ŠKOFA

Med prvo in drugo svetovno vojno je vodil uniatsko Cerkve na Poljskem metropolit Andrej Šeptickij, svet in moder mož, s sedežem v Lvovu. Bil je že v letih, zato si je želel vrednega naslednika; videl ga je v Josifu Slipiju. Svojo željo je izrazil papežu Piju XII., ki je rad na to pristal. Josif Slipij je bil imenovan za pomožnega škofa-koadjutorja Andreja Šeptickija novembra 1939. Posvečen je bil 22. decembra, ko vzhodna Cerkve obhaja praznik Brezmadežne, ker se drži še starega julijanskega koledarja. Kot svoje škofovsko gesto si je izbral besede: Per aspera ad astra. Skozi preizkušnje k nebesom. Goto-vo je slutil, kaj ga čaka kot škofa.

Razmere v Ukrajini so se namreč korenito spremenile. Dne 1. septembra 1939 no Nemci vkorakali na Poljsko in začela se je druga svetovna vojna. Stalin in Hit-

riše. Na drugi strani pa podobna kapelica njegovih prvih preroških sanj. Povsod odlična organizacija in bujno cvetje. Posebna redkost je salezijanski misijonski muzej z bogatimi primerki iz vseh kontinentov.

SPET V TURINU

Po vrnitvi v Turin nas je čakal še ogled egipčanskega muzeja, po kakovski materiala znan kot najvažnejši v Evropi. Vsak zase se je ob njem zamislil v odmaknjeno zgodovino preteklih tisočletij.

Ko smo se v sredo popoldne usmerili proti zadnjemu in glavnemu cilju našega romanja — Oropo, je avtobus zavil še mimo Fiatovih tovarn, da nas vsaj od daleč oplazi senca tega mogotca, od katerega živi in po cestah, iz nepredvidnosti, umre toliko ljudi.

POSTANEK V OROPI

Piemontsko gorato območje nas v avtobusu ni preveč mučilo z vročino. Iz Bielle (največjega središča volnenih izdelkov) se avtobus po ostrih ovinkih dviga v smeri švicarskih Alp do 1200 m visoke planote k svetišču Oropa. Ime je dobilo po hudo-urniku, ki se iz jezera Mucrone (2335 m)

spušča do Bielle in se tam združi z reko Cervo. Planota ni naravna, ampak je nastala leta 1700, ko so izravnali hrib.

Učitelj Giacomo Orsi tako opisuje svojo pot na goro leta 1488: »...skozi puščavski svet, sneg, gozdove, trnje in skalovje se vzpenjam h kapelici Kraljice nebes ob izviru Oropé.« Planota je razdeljena v tri velika, s travo negovana dvorišča; od obeh strani jo obdaja vrsta poslopij in stanovanj za 3000 romarjev. Krožna poslopja so povezana z obokanimi hodniki, da je možen dostop v baziliko v primeru slabega vremena. Od leta 1909 je na 14 km dolgi poti od Bielle vozil tramvaj, ki so ga po splošni motorizaciji ukinili leta 1958.

Začetke te božje poti pripisujejo škofu iz Vercellija sv. Evzebiju. Ko se je po enem letu begunstva v Palestini vračal domov, se je pred zalezovanjem arijancev umaknil iz Vercellija v oropsko gorovje. S seboj je vzel Marijin kip, ki ga je prinesel iz Palestine in ga skril v duplino, kjer je še vidno vtisnjena letnica 369. Pozneje so kip prenesli v pastirsko kočjo, potem ko so jo spremenili v kapelo.

S tem, da je sv. Evzebij izbral prav ta kraj, je hotel preprečiti poganjski kult, ker

Nova redovna skupnost v Trstu

Pred petimi leti je Ivanka Osta ustanovila novo redovno skupnost z imenom Loyola. Tri članice te nove redovne skupnosti so prišle v Trst in se naselile na Kolonkovcu v župinji sv. Marije Magdalene: dve sta Slovenki in ena Italijanka. V torek 2. avgusta ob 19. uri je g. škof Bellomi daroval sv. mašo za sprejem teh redovnic. Med drugim je namen nove redovne skupnosti pospeševati razumevanje in sožitje med pripadniki različnih narodnosti.

Razveseljiva novica za slovenske tržaške vernike

V zadnji številki »Sporočil slovenskih škofij« beremo: Janez Cukjati, duhovnik ljubljanske nadškofije, doslej v Argentini, je šel službovat v tržaško škofijo.

Cerkev v Mačkoljah v novi preobleki

S še večjim veseljem in ponosom zahajamo zdaj verni Mačkoljani v svojo župnijsko cerkev. Ze oktobra in novembra lani smo začeli z zunanjo obnovitvijo. Zidariji so najprej uredili zračne kanale okrog cerkve, saj je vlaga posebej s severne in južne strani pogostoma prodirala v notranjost in kvarila notranji omet in barve.

V letošnjem maju pa je isto domače zidarsko podjetje bratov Deklič začelo z veliko obnovitvijo zunanje ometa na cerkvi in zvoniku. V maju in juniju je obrtnik s Prebenega Dario Kraljič s sinom Borisom postavil nove bakrene žlebove okrog cerkve, junija pa še streho na vrhu zvonika. Kamnoseška dela z marmorjem je opravil Božidar Marušič iz Slivnega. Vsa dela je skrbno vodil in od blizu pogosto spremljal arhitekt dr. Lino Caputto od spomeniškega varstva v Trstu.

Hvaležni smo vsem, ki so se za dela zanimali, jih spremljali in še posebej vestno izvedli. S pomočjo deželne prispevka, z delom zapuščine pok. Ivane Smotlak in z darovi nekaterih res dobrih domačinov, smo lahko vsa ta dela srečno privedli do konca. Škoda le, da domača občinska uprava (ali vsaj večina v njej) nikoli ne pokaže posebnega zanimanja in finančno ne podpre takih zgodovinskih in kulturnih spomenikov, kot so v prvi vrsti prav naše cerkve.

Kakorkoli že, v soboto 30. julija so zidariji podrl še zadnja železja pod zvonikom in že prejšnji dan opoldne so zvonovi veselo zapeli v znamenje zaključka našega velikega dela. Kot župnik se tu javno in iskreno zahvaljujem vsem, ki so mi z nasveti, finančno ali kakorkoli že pri izvedbi del pomagali.

Obnovljeno cerkev bomo slovesno blagoslovili na shod sv. Jerneja, domačega župnijskega zavetnika in sicer v nedeljo 28. avgusta. Skupaj z nami bosta tudi dva srebrnomašnika. Sedaj upamo in želimo, da bi vsi Mačkoljani čutili lepo župnijsko cerkev še bolj za svojo in domačo, da bi še rajši in v večjem številu prihajali vanjo, saj pred Bogom več veljajo živi kamni vernikov kot še tako lepa, a napol prazna cerkvena stavba.

župnik Zarko Škerlj

Izlet v dolino Trenta

Openski cerkveni zbor Sveti Jernej organizira vsako poletje daljši izlet za svoje člane in prijatelje. Letos pa je bil izlet enodnevni, saj čaka pevce to jesen še zahtevno večdnevno gostovanje v Rimu.

Tudi v enem samem dnevu se človek lahko sprost, kulturno obogati, marsikaj lepega doživi ter se nauži lepote narave. In prav teh je bilo na omenjenem izletu izredno dosti, saj je bil njegov cilj dolina Trente. Dan je bil lep, sončen, a ne prevroč, saj je ravno nastopila delna ohlajitev. Tako nista noben oblak ali meglica zakrivala čudovitih razgledov, ki so se razprostirali pred očmi izletnikov: zeleni travniki in gozdovi, nad njimi beli vrhovi Julijcev, pod njimi pa deroči tok Soče, ki je v tistem predelu res še »bistra hči planin«.

Najprej je bil na vrsti obisk Gregorčičevega groba. Verjetno je prelepa okolica vplivala na pevce, da so doživeto zapeli pesniku na čast pesem Ne tožim. Potem je bilo treba prav hitro spet v dolino in v Kobarid, da je pevski zbor s svojim petjem pomagal oblikovati tamkajšnje nedeljsko bogoslužje.

Nekoliko dalj se je openska skupina ustavila v Bovcu, kjer je bilo tudi kosilo. Ker je to bilo zelo okusno, a nekoliko preveč obilno, so bili izletniki kar zadovoljni, da jih je po kosilu avtobus odpeljal v Zgornjo Trento, kjer so se lahko malce pretelovadili, ko so se povzpeli do izvira Soče. Ko so se vsi odpočili in prišli spet k sebi, je izpred koč pri izviru zadonel glas harmonike, pevci so se zbrali ob njej in kar niso mogli nehati peti, tako da je slovenska pesem odmevala od gozdov in skal. Vsem je bilo žal, ko je bilo treba prekiniti ta nepriljubljeni koncert in se vrniti v avtobus, z njim pa domov, na Opčine.

Organizatorici Berti Vremec vsa hvala in pohvala. - L.P.S.

Čestitke

Na tržaški univerzi, na Fakulteti višje šole za prevajalce in tolmače je 21. julija doktorirala Marija Kristina Cupin. Starši, brat Marko, sorodni in prijatelji ji iskreno čestitajo. Čestitkam se pridružujejo tudi naš list, pevski zbor s Kolonkovca in Dušan Jakomin.

Čestitke

Mala Jana je s svojim vekanjem razveselila Mario Grazio in Kazimira. Sestre skavtine in bratje skavti se pridružujejo njunemu veselju, Jani pa želijo obilo zdravja in vedrine na življenjski poti.

Podražitve

Rimska vlada je izdelala vrsto ukrepov za povišanje davščin. Tako je bencin dražji za 10 lir liter; gorilno olje se je povišalo za 50 lir liter, metan pa za 50 lir kubični meter; IVA od 18 na 19 %. Prizadeči bodo tudi bolniki: zdravniški recept bo stal 2.000 lir, zdravila pa 20 % uradne cene. Tako imenovani »ticket« bo torej znašal 20 %.

FELICITA VODOPIVEC

Romanje k Don Bosku in v Oropo

Na griču 259 m višine je vas Becchi, preimenovana v Colle Don Bosco. Od leta 1938 stoji tu velik salezijanski zavod za mlade fante brez staršev, ki se želijo posvetiti vzgoji po Don Boskovem zgledu. Mnogi so se tu izučili poklica in postali misijonarji. Na voljo imajo udobne spalnice, učilnice, grafične laboratorije in telovadnico za športno udejstvovanje. Tam je tudi sedež katehetskega salezijanskega centra LDC.

Dvojna Don Boskova cerkev je bila končana in posvečena 1. maja 1984 ob 50. letnici razglasitve Don Boska za svetnika. Načrtovana pa je bila v začetku druge svetovne vojne z namenom, da bi Don Bosko zaščitil vse svoje ustanove. S stopniščem meri v dolžino 110 m. Stene krasi moderne freske s prizori iz Don Boskovega življenja. V spodnji cerkvi je 12 stranskih kapel svetnikov salezijanske družbe. Ob Don Boskovi hišici je spominska kapela, ki prikazuje mladega Janezka hodečega po vrvi, ko zabava svoje tova-

je bilo to pogorje posvečeno bogu Apolonu, skale pa poganjskim blodnjam ženskih božanstev. Nekaj te vraževnosti se drži še današnjih nevest, ker imajo navado, da se naslonijo na te skale z željo po materinstvu. Od tod razlaga za številne kapelice, posvečene Mariji rožnega venca in drugih kapel, raztresenih po gozdnatem pogorju.

Črni Marijin kip je pristna umetnina v duhu vzhodne umetnosti. Temna barva obliča pomeni spoštovanje tedanjih umetnikov, ki so smatrali, da se ne spodobi upodabljati najčistejše Device z naravno barvo drugih ljudi. Temna barva je izraz poduhovljenega obličja Marije, ki odvraca spomin od posvetnih podob. Morda je takemu mišljenju pripomogel spev iz Visoke pesmi: »Črna sem, ali lepa, hčere je ruzaletske...«.

Zgodovina oropskega svetišča govori o očitnem varstvu oropske Marije, ko je kuga od leta 1400 do 1600 v rednih presledkih razsajala po vseh okoliških krajih in pokosila na stotine prebivalcev. Mesto Biella in svetišče Oropa pa sta ostali nedotaknjena. O zadnji kugi leta 1630 obširno piše A. Manzoni v knjigi Zaročnica (I Promessi Sposi).

Preveč bi se zavleklo, če bi začeli z opisom bazilik. Naj bo dovolj, če omenimo, da je prvotna kapela sv. Evzebija z Marijinim kipom pod kupolo stare bazilike. Ogromna skala na severni zunanji in notranji strani (dobro vidna) stare bazilike, z nekaterimi znamenji, priča o njeni avtentičnosti. Nova bazilika je nedokončana in je delo istega mojstra, ki je snoval baziliko na griču Superga, tj. Juvarra. Med mnogimi spominskimi ploščami je pritegnila našo pozornost zahvala izumitelja brezžičnega brzojava G. Marconija in ona Don Boska. Marconi je prav tam prejel navedb za svoj izum. Don Bosko pa se ni ničesar lotil, ne da bi se prej obrnil k oropski Mariji. Odkrili smo tudi tablo pok. g. Štuhca iz leta 1970 ali 1971, kjer omenja svoje pobratenje z Oropo.

Monumentalna poslopja so zrasla pod pokroviteljstvom Savojevcev in drugih osebnosti vladarske rodbine, ki so radi zahajali v to svetišče in ga podpirali.

Kdor je bil enkrat v Oropi, se bo rad še vrnil. Čudovita spokojnost v obsevu gora, občutek božje bližine ter naše matere Marije, ne razočara.

KONEC

Misijonar Jože Cukale

Misijonar Jože Cukale v Gorici. V nedeljo 7. t. m. bo maševal v Gorici na Placuti ob 10. uri misijonar Juže Cukale, ki se je na povratku v svoj misijon v Indiji ustavil tudi v Gorici.

Podgora

Srebrna poroka. V nedeljo 31. julija sta obhajala 25-letnico poroke Natko in Klavdija Antonič. Ob 17. uri so se zbrali v župni cerkvi jubilarita, njuni hčerki Katja in Sabina, ženini starši ter številni prijatelji in vaščani. Prišli so pevoči moškega zbora M. Filej, katerega član je Natko že od vsega začetka, člani ansambla Lojzeta Hledeta, saj sodeluje tudi pri tem ansamblu in seveda domači cerkveni zbor, ker je Natko eden stebrov tega zbora. Maševal je župnik don Mauro, ki je med mašo voščil jubilaranta v slovenščini in italijanščini. Na koro so peli združeni pevci pod vodstvom Z. Klanjščka.

Pro maši so se vsi zbrali »Pri županovih«, da tudi z zlato kapljico zalijejo in proslavijo ta jubilej.

Natkotu in njegovi ženi čestita in vošči vse podgorsko cerkveno občestvo.

Prijeten večer v Števerjanu

V četrtek 28. julija zvečer je v Števerjanu Med borovci nastopilo SSG iz Trsta z Moličevim komedijo »George Dandin«. S to komedijo je tržaško gledališče že gostovalo in bo še gostovalo tudi drugod. Ne vem, kako je s to predstavo drugod. Med borovci je bilo prijetno in zabavno. Prijetno tudi zaradi ugodnega prostora

za nastope na prostem, prijetnega hladu, zlasti pa še zavoljo igre same, ki je ljudi kar prevzela. Prišlo je prav lepo število gledalcev, ki so se v usodo ubogega Dandina tako vživeli, da si kar čutili, kako z njih sočustvujejo, istočasno pa se zabavajo ob spletkah, ki se pletejo okoli njega.

K uspehu so pripomogli seveda zlasti igralci in pa režiser Mlakar, ki je igralce pravilno vodil, vtisnil vsakemu njegovo karakteristiko in igro posrečeno zasnoval za nastope na prostem. (r+r)

Iz goriške občinske uprave

V ponedeljek 25. in v torek 26. julija sta bili zadnji poletni seji goriškega občinskega sveta. Na dnevnem redu je bila cela vrsta vprašanj redne uprave, o katerih so morali sklepati svetovalci.

Torkova seja je prav gotovo občutila pasko vročino in se je burno končala s protesti opozicije (PCI, Zeleni in PLI) proti samemu normalnemu dejstvu, da je predsedujoči podžupan okoli polnoči zaključil sejo. Omenjeni člani opozicije so po hrupnem vrisu zasedli dvorano občinskega sveta (ki je lepo hlajena) in tam vztrajali dobro uro s svojim »poletnim« protestom.

V isti noči so na tržaški občini pa misovci celo noč in še naprej zasedli občinske seje prostore. Res, vroče poletje!

Sožalje

Pevska zbora Rupa-Peč in Mirko Filej izrekata ob hudi izgubi člana Stojkota Maliča s Peči krščansko sožalje Maličevi družini.

Goriški skavti so taborili v Begunjah pri Cerknici

Letos so izvidniki in vodnice goriških vodov izbrali za kraj taborjenja lep travnik v kotlini pri vasici Begunje na Notranjskem. V nedeljo 10. julija popoldne so vodili že tekmovali v postavljanju šotorov. Čakal jih je naporen teden, saj so običajno prvi trije dnevi tabora posvečeni postavljanju zgradb.

Prvi dan se je odvijal zelo živahno: potem ko je vsak vod zvedel za zgradbo, ki jo mora postaviti v dveh dneh, se je lotil dela. V jutranjih urah je dospela v tabor skupina novincev-roverjev in popotnic, ki je odpotovala peš iz Postojne. Potem ko je postavila šotore, je z vsemi močmi prišla za delo, saj je morala postaviti največje zgradbe: vhod, brv čez potok in jambor. Tega so najmočnejši postavili v torek popoldne in s tem uradno odprli tabor IV NoRP Begunje '88. Opoldne in zvečer jih je vedno pogostil priljubljeni kuhar Karlo Bolčina. Ob večerih je bil taborni ogenj, ko vsak vod pripravi kak prizorček oz. skeč. Po končanih skečih se vsi zberejo in se Stvarniku zahvalijo za preživel dan in se priporočijo za naslednjega.

Tak je v glavnem dnevni red, v katerega je treba vključiti še jutranje razgovore na razne verske teme, molitve hvalnic in večernice ter enkrat v tednu sv. maša, pevske vaje in podobno. Vsak dan je en vod dežurn, to se pravi, da pomaga v kuhinji, pripravi taborni ogenj in ponoči straži tabor.

Ker skavtsko življenje prežema v vsakem trenutku misel na Boga in na duhovne vrednote, so posvetili eno dopoldne verski poglobitvi, spovedi in sv. maši, ki sta jo darovala p. Janez Markelj in naš duhovni vodja Marjan Markežič; obiskali pa so nas tudi drugi mladi duhovniki.

Zelo originalen in med najbolj uspešni je bil dan umetnosti, ko so skavti z naravnimi pripomočki in z ustvarjalno žilico izdelali razne umetnine na temo »Bog-narava-človek«. Neurje, ki je proti koncu tedna zajelo tudi naš tabor, je povzročilo nekaj skrbi, ker je voda začela pronicati skozi strehe šotorov; hvala Bogu, neurje je kaj kmalu prenehalo.

Zelo doživet je bil obisk Križne jame pri Cerkniskem jezeru v spremstvu dveh jamarjev, ki sta nam orisala zgodovino in življenje v teh jamah, saj so tu živeli jamski medvedi. Izlet nas je vodil še na Križno goro in na Slivnico.

Nedelja je bila posvečena obiskom: zjutraj je bila maša, popoldne pa so se skavti in starši zbrali pri tabornem ognju in se zabavali ob najboljših skečih, ki so jih člani prikazali.

Naslednjega dne so bile športne igre. Kar cel dan smo posvetili spoznavanju okolja, izpeljali tudi orientacijski pohod, ki je bil točneje »hoja po karti«. En dan je trajalo tekmovalje v skalpiranju med dvema skupinama.

Skavti ljubijo tudi svojo matično domovino, Slovenijo. Z avtobusom smo obiskali Predjamski grad, kočo na Sviščakih, grad Snežnik, svetišče Novo šifto, Ribnico. To je bil v glavnih obdobjih naš letošnji program.

Kot običajno je bil zadnji večer proces. »Obsojenji« so bili ne samo fantje, temveč tudi dekleta.

Nedelja 24. julija je bil dan povratka. Po maši, ki jo je daroval naš duhovni vodja, so se skavti zbrali pod jamborom in zapeli Pesem slovesa, podrli jambor in se z avtobusi odpeljali proti Gorici. Marsikdo je na mejnem prehodu pri Vrtojbi potočil solzo, saj so se čutili vsi velika skavtska družina.

Rover iz Štandreža

Novi odbor Olympie

Na prvi seji se je odbor takole sestavil: predsednik Mirko Špacapan, podpredsednik in organizacijski referent Simon Komjanc, tajnica Barbara Rustja, blagajnik Ernest Quinzi, gospodar Darij Maraž, propaganda Tatjana Kosič, odgovorni za mladino Flavij Bello, stik z odborom za telovadnico Ivan Terpin, za stik z drugimi društvi Igor Černic.

Referenti oz. načelniki področnih sekcij so tile: Andrej Terpin za moško člansko ekipo CI, Marija Bertolini za žensko odbojko, Ivo Cotič za ostalo moško odbojko, prof. Martin Kranner in dr. Jože Vrtovec za smučarsko sekcijo, Albert Devetak za lahko atletiko.

Tednik

»SVOBODNA SLOVENIJA«

tiskan v Buenos Airesu se prodaja tudi v Evropi; prihaja letalsko in sicer:

Gorica: Katoliška knjigarna, Travniki 25; *Trst:* knjigarna Fortunato, Via Paganini, 2; *Celovec:* knjigarna Mohorjeve družbe, Viktringer, 26.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: N. N. ob prvi obletnici smrti dragega pokojnika 50.000; Diana Spacal v spomin na mamo Marijo Cenčič-Markežič 50.000; Tončka Zlobec 10.000; Pavla Milič v spomin na moža Ninita 50.000; Slavka Ferlat 50.000 lir.

Občni zbor SZ Olympia

Pretekli teden je SZ Olympia imelo svoj redni občni zbor, na katerem je dosedanja odbora polagal obračun svojega dve in pol letnega dela. V mali dvorani Katoliškega doma se je zbralo izredno veliko število rednih in izrednih članov — zlasti mladih izpod 16 let — in tudi prijateljev.

Skupščino je odprl podpredsednik, in v zadnjih mesecih tudi predsednik, prof. Martin Kranner.

O delovanju posameznih sekcij in delovnih skupin so poročali dr. Mirko Špacapan o članski moški ekipi C2, prof. Tatjana Kosič o članski ženski ekipi, blagajnik Marjan Vižintin o finančnem stanju. Športni vodja prof. Kranner je prikazal plodno, obširno in z uspehi kronano delo na mladinski ravni med dečki in deklicami, udeleževanje smučarske sekcije ter delovanje skupine za otroško ritmično gimnastiko in za rekreacijsko telovadbo starejših; omenil je tudi organizacijo raznih športnih manifestacij kot npr. odbojkarski turnir »Peter Špacapan«, pokrajinska smučarska prvenstva, otvoritev nove telovadnice in drugo.

Nato pa je prof. Kranner v obširnem in izčrpnem poročilu podrobno orisal delo dosedanjega odbora in vso razvejano in plodno društveno dejavnost od zadnjega občnega zbora januarja 1986 ter nanizal vse probleme, s katerimi se je moralo društvo spoprijemati. Primerjal je današnje kar ugodno stanje in današnji občni zbor z dokaj težkimi razmerami v času po ustanovitvi občnega zbora pred dobrih 27 leti, na katerem so bili prav tako kot na sedanjem navzoči predvsem mladi, čez 50 jih je bilo.

Prikazal je društveno dejavnost na področju odbojke, tako članske s prestopom njene moške šesterke v državno CI ligo (in to že drugič, kajti prvi vstop v državno ligo je bil dosežen že pred 15 leti), kot zlasti tiste na mladinski ravni, ki se je v dobi tega odbora začela oz. razrasla in je danes v ponos in ji bo treba tudi v bodoče posvetiti vso skrb.

Omenil je delovanje smučarske sekcije in zlasti uspehe njenih tekačev, ki so kot skupina že tretje leto zaporedoma dosegli drugo mesto na deželni ravni in tako mogli nastopati na državnem prvenstvu.

Sedanji odbor je tudi pripravil telovadno-kulturno prireditev pri lanskem odprtju telovadnice. Obžaloval je, da se ni uresničila njegova želja o oživitvi lahko-atletске sekcije, ki je bila zelo delavna v prvem desetletju; so pa dani pogoji, da bo spet začela delovati še to jesen.

Poudaril je, da ima Olympia neko ime, da nekaj pomeni, da jo cenijo tudi športni organi ter organizacije večinskega naroda, to vse zavoljo prikazanega resnega in vztrajnega dela.

Srčika Krannerjevega poročila je bilo razglabljanje o društvenih kadrih. Le-ti danes primanjkujejo, primanjkuje sposobnih in dela voljnih ljudi, so pa nujno potrebni zaradi razvejane dejavnosti in zaradi velikega števila članov in ni več moč, da bi uspešno delo slonelo na ramenih samo nekaterih ali celo ene same osebe.

Dotaknil se je še drugih problemov, ki so prišli ali bodo prišli v pretres. Nujno je npr. še tesnejše sodelovanje s sorodnimi društvi.

Omenil je tudi možnost vključitve v Zvezo slov. športnih društev, problem, ki ga je Olympia že obravnavala pred 15 leti.

Po poročilih so sledili pozdravi navzočih zastopnikov: za SZ Soča Benjamin Černic, za OK Val Ivan Plesničar in za KTD dr. Kazimir Humar.

Za nadzorni odbor je poročal Beni Kosič in predlagal razrešnico dosedanjemu odboru, ki so jo mavzoči soglasno potrdili.

Sledile so volitve. Predložena je bila ena sama lista, ki jo je predstavil dr. Mirko Špacapan. Med drugim je poudaril, da se je dosedanji odbor in še zlasti predsednik Kranner požrtvovalno trudil in koordiniral vso dejavnost, toda zavoljo nekaterih problemov, kot npr. vključevanje članov večinskega naroda in zaradi novih potreb bo treba drugih »mladih« ljudi in drugačnih prijemov, ki ne bodo nehoti sloneli na odgovornosti ene same osebe.

Predlagana lista je ohranila 5 »starih« odbornikov: Igor Černic, Tatjana Kosič, Darij Maraž, Barbara Rustja in Ivan Terpin, vključila pa je »mlade« sile: Flavij Bello, Simon Komjanc, Ernest Quinzi in Mirko Špacapan.

Lista je bila sprejeta z veliko večino glasov. V nadzorni odbor so bili izvoljeni: Marjan Vižintin, Marjan Markežič in Ciril Terpin. V razsodišču pa so Ivan Maraž, Andrej Kosič in dr. Karlo Brešan.

N. R.

POLETNI ODDIH

Prihodnja številka Katoliškega glasa bo zadnja v avgustu. Po 15. avgustu gre tiskarna na poletni oddih in z njo tudi Katoliški glas.

DAROVI

Za Katoliški glas: druž. Ciglič, Toronto 30.000 lir.

Za Katoliški dom: a. č. 50.000; N. N. 50.000; K. M. 100.000; N. N. 50.000 lir.

Za cerkev na Peči: moški zbor M. Filej v spomin na pok. Stojkoto Maliča 500.000 lir.

Za popravila v cerkvi v Štandrežu: v spomin na Edo Gratton-Nanut so darovali: Irena in Rado Nanut 50.000, druž. Makuc-Cargnel 50.000, Lilijana in Danilo Nanut 50.000 lir.

Za Sv. goro v spomin na pok. Afro Komjanc: Mladinski cerkveni zbor iz Štandreža 50.000 in Julka Brajnik 50.000 lir.

Ob prvi obletnici smrti Virgila Bratine: vnučinja Manuela 100.000 lir za Zavod sv. Družine; sin Branko in hči Cveta z družinama 100.000 lir za slovenske misijonarje; ista namesto cvetja na grob strica Adolfa Bratina 100.000 lir za Sv. goro.

Namesto cvetja na grob Stojkota Maliča s Peči darujejo za domačo cerkev: svakinja Rezi z družino 100.000, družini Strukelj in Martinu 40.000, Stefanija Kovic (Peč 17) 60.000, druž. Kovic (Peč 20) 100.000, druž. Tomšič (Peč 1b) 50.000, druž. Malič (Peč 14a) 100.000, Cotič Zora (Peč 1) 50.000, Vidmar Rozalija (Peč 41) 50.000, druž. Čevdek (Peč 38) 100.000, druž. Tomšič (Rupa 45) 50.000, druž. Perkon. (Peč 20a) 50.000 lir.

Za zvonik v Števerjanu: Milka Mužič 100.000, J. Masiero 100.000, Mirko Mužič 50.000, L. Škorjanc 40.000; za zvonik v Števerjanu v spomin na pok. Afro Bajt vd. Komjanc: druž. Pintar, Bukovje 100.000, sestra Bajt, Komjanc 100.000, teta Zinca z družino 50.000, vnuk Nikolaj Pintar 5.000, druž. Franko Hlede 100.000, Mirko in Suzana 50.000; za zvonik v Števerjanu namesto vencev pok. mami Afri Bajt Komjanc hčere in sinova 2.000.000; hčere in sinova za cerkveni zbor v Števerjanu ob pogrebu mame Afre 200.000 lir.

Za cerkev na Jazbinah: g. Fr. Gaber 50 dol.; N. N. 150.000 lir.

Za cesto na Sv. goro: Martina Pintar, Števerjan v spomin pok. g. Mirka Mazora 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: prof. Slavko Bratina v spomin na dr. Avgusta Sfiligoja in g. Arturja Koshute 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve v Sovodnjah: Danica Bajt-Vižintin v spomin drage sestre Afre iz Števerajna 100.000; Viktorija vd. Vogrič in Marija Fabjan z možem namesto cvetja na grob svakinje Afre 500.000 lir; Ivo Komjanc in družina Brumat 300.000 lir; V. T., Sovodnje v spomin na Afro Bajt 30.000 lir.

Za sklad M. Čuk: prijatelji in znanci, ki so se zbrali na pogrebni svečanosti namesto cvetja na grob Milka Klanjščka 570.000; druž. Burnič 30.000; druž. Macuzzi 200.000 lir.

Za obnovitev cerkve v Mačkoljah: N. N. ob obisku in blagoslovu hiš 50.000; N. N. 50.000; A. T. 200.000; N. N. 100.000; N. N. 100.000; N. N. družina 250.000; druž. Tul 200.000; svojci ob šesti obletnici smrti drage osebe 100.000; druž. Gherbassi namesto cvetja na grob 10.000 lir.

Za semenišče: N. N. družina, Mačkolje 200.000 lir.

Za popravila cerkve v Riemanjih: druž. Delak, Riemanje-Trst 50.000; N. N., Boršt 25.000; Vera Turk, Trst v spomin pok. sorodnice Cesarine Venutti 30.000; Viktorija Žujlna, Trst v spomin pok. brata Bernarda 10.000; Ersilija Čok, Trst v zahvalo sv. Jožefu in sv. Leopoldu 30.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda pri Domju: Vera Turk, Trst v spomin pok. sorodnice Cesarine Venutti 20.000; Pierina Štefačič, Frankovec 10.000; N. N., Domjo 10.000 lir.

Za ACM: Pina Lipovec vd. Kante 100.000; Marija Cassetti 50.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Spored od 7. do 13. avgusta 1988

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.00 Nedeljska matineja. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Veliki svet malih domovin. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Klasični album. 17.30 J. Tavčar: »Ločitev«. **Ponedeljek:** 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncert v Gorici. 11.30 Poldnevniški program. 13.20 Učiteljski pevski zbor E. Adamič. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Od trte do vina.

Torek: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Koncert v Trzinu. 11.30 Poldnevniški program. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Poročila in kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Ne morem jih pozabiti.

Sreda: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Koncert v Trstu. 11.30 Poldnevniški program. 13.20 Tržaški oktet. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Slovensko slovstvo v filmu.

Četrtek: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Koncert v Trstu. 11.30 Poldnevniški program. 14.10 Festival domače glasbe v Števerjanu in popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Četrtekova srečanja.

Petek: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncert v Ljubljani. 11.30 Poldnevniški program. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Koncert. 12.00 Na počitnice! 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Ne morem jih pozabiti.

OBVESTILA

27. srečanje slov. duhovnikov

16.-18. avgusta letos v Modestovem domu v Celovcu, Dr. Richard Canavalstrasse, 114 V torek 16. avgusta je zbiranje.

Sreda 17. avg.: 8.45 Skupne hvalnice. 9.00 dr. France Bučar: Slovenska Cerkev med drugo svetovno vojno. Razgovor. 11.30 Somaševanje; vodi g. škof S. Lenič. 12.30 Kosilo. 16.00 Okrogla miza na dopoldansko temo. Sodelujejo predstavniki vseh treh Slovenij. 18.45 Skupne večernice. 19.00 Večerja. Po večerji srečanje s predstavniki koroškega kulturnega in verskega življenja.

Četrtek 18. avg.: 8.45 Skupne hvalnice. 9.00 Dr. Branko Rozman: Ohranjanje narodnosti in vere med zdomci in izseljenci. Razgovor. Razna poročila. 11.30 Somaševanje. 12.30 Kosilo in razhod.

Romanje v Lurd s slovensko skupino pri Unitas bo od 16. do 23. septembra. Priglasiti se je treba čimprej pri Sv. Ivanu v Gorici.

Vpis za Alojzijevešče za novo šolsko leto do 15. avgusta. Tudi bivši gojenoci se morajo javiti in to čimprej zavoljo omejenega števila prostih mest.

Romanje na Sv. Višarje prireja duhovnija sv. Ivana v Gorici v ponedeljek 22. avgusta; vpisovanje pri Sv. Ivanu do 15. avgusta.

Za CPZ sv. Jerneja - Opčine: Pavla Milič v spomin na moža Ninita 50.000 lir.

Za misijone: D. K., Trst v spomin Roze Sirca 100.000; Marija Markuza 100.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % IVA.

Odgovorni urednik: *msgr. Franc Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Ganjeni ob izrazih sožalja in tolažbe ob smrti našega nepozabnega moža in očeta

Dušana (Stojkoto) Maliča

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam kakorkoli pomagali, z nami sočustvovali in pokojnika pospremili na zadnji poti. Posebna zahvala g. župniku Dragotinu Butkoviču za tolažilne besede in za pogrebne obrede, zdravnikoma dr. Umberto Tomasiniju in dr. Marjanu Cijanju, pevskega zbora »Rupa-Peč« in »M. Filej« ter darovalcem cvetja in v dobrodelne namene.

Peč, 2. avgusta 1988

Zena in sinova ter ostalo sorodstvo